

Đề bài

Hãy kể về một chuyến du lịch trong thế giới cổ tích, gặp gỡ với những nhân vật mà em yêu mến.

Bài làm

Đêm mùa hè, ánh trăng dịu dàng tỏa sáng khắp mặt đất. Ánh trăng chảy tràn qua kẽ lá, đọng từng giọt sáng lung linh trên chiếc võng tre, nơi ba bà cháu đang nằm hóng mát. Em rút đầu vào ngực bà, hít hà mùi trà thơm nồng, nũng nịu đòi bà kể chuyện. Bà em có cả một kho truyện mà lúc nào em cũng háo hức đón nghe. Tiếng bà chậm rãi thủ thỉ bên tai... Em thấy mình bỗng bênh lơ lửng... Em say sưa bay trong thế giới cổ tích thần kì...

Tiếng trống đồng rộn rã đâu đây. A, hôm nay là ngày vua Hùng mở hội chọn người kế vị. Hai mươi hoàng tử đã vào cung. Các lễ vật lần lượt được dâng lên. Chao ôi, toàn những thứ quý hiếm trên rừng dưới biển, những ngọc ngà châu báu lấp lánh dưới ánh mặt trời. Nhưng vua Hùng còn băn khoăn điều gì.

Vừa lúc đó, hoàng tử Lang Liêu bước vào. Khác với các anh, Lang Liêu vẫn mặc bộ quần áo nâu giản dị thường ngày. Chàng kính cẩn mở mâm lễ vật dâng vua cha. Một mùi thơm vừa bình dị vừa tinh khiết dậy lên. Vua Hùng tươi ngay nét mặt và phán rằng:

– Đây mới chính là lễ vật quý giá mà ta đang tìm kiếm! Lang Liêu, con xứng đáng là người nối ngôi cha!

Lạ lùng quá! Điều gì mà khiến vua Hùng hài lòng đến thế? Em vội bước tới gần và hỏi:

– Lang Liêu ơi, chàng đã dâng vua lễ vật gì vậy?

Lang Liêu mỉm cười:

– Cô bé ơi, có gì đâu! Ta dùng gạo nếp, đậu xanh, thịt lợn để làm ra hai thứ bánh. Bánh chưng vuông tượng trưng cho mặt đất, bánh giầy tròn là hình ảnh của bầu trời. Bằng chính sức lao động của chính mình, ta muốn dâng lên Tiên Vương và vua cha tinh hoa của đất trời này!

– Chà! Hay thật! Lang Liêu ơi! Chàng sẽ là vị vua sáng láng, đức độ nhất của muôn dân.

Tạm biệt Lang Liêu, em bước tiếp. Đang mãi mê ngắm nhìn cỏ cây, hoa lá, em bỗng giật mình khi nghe thấy tiếng khóc thút thít, tức tưởi đâu đây. Kia rồi... bên bờ giếng có một cô gái quần áo rách rưới đang ngồi cạnh đôi thùng gánh nước. Cô Tấm đây sao? Em khe khẽ hỏi:

Chị Tấm ơi, chị có điều chi oan ức vậy?

Chị Tấm ôm mặt nức nở:

– Mẹ con nhà Cám đã giết Bống của tôi rồi! Hu... hu...

Em lau nước mắt cho chị:

– Nín đi chị Tấm! Một con cá Bống bé nhỏ, có gì mà chị phải tiếc thương đến thế!

– Trời ơi, với tôi lúc này, Bống là tất cả! Bống là người bạn tâm tình, là người an ủi. Mất Bống, tôi đau khổ lắm!

Hiểu được nỗi lòng của chị, em dịu dàng khuyên:

– Một cô gái chăm ngoan, nhân hậu như chị nhất định sẽ được hạnh phúc, chị Tấm ạ!

Chị Tấm nhìn em, cặp mắt ánh lên niềm hi vọng và tin tưởng:

Bỗng nhiên, một vầng hào quang lóe sáng. Bụt xuất hiện ngay trước mặt em. Đưa tay chậm rãi vuốt chòm râu bạc trắng như bông. Bụt ân cần nói với chị Tấm:

– Cháu thân yêu của ta! Cháu hãy tìm xương Bống bỏ vào lọ chôn xuống chân giường. Ít lâu nữa, điều kì diệu sẽ đến với cháu đấy, cháu ạ!

Chị Tấm chưa kịp cảm ơn thì Bụt đã biến mất sau làn khói sương hư ảo. Em cùng chị tìm xương Bống nhưng tìm hoài không thấy. Mao sao chú Gà Trống tốt bụng đã giúp chị tìm ra. Chị Tấm làm theo lời Bụt dặn. Chia tay chị, em chân thành chúc chị sẽ gặp nhiều may mắn.

Em lại thông dong bước tiếp. Trên bãi cỏ xanh, một bầy hươu đang nhón nhơ gặm cỏ. Em mãi mê bước theo chú hươu sao có cặp sừng tuyệt đẹp. Một khu rừng hiện ra trước mắt em. Tiếng chim ca ríu rít, suối chảy róc rách, những bông hoa rục rờ lạ kì đang ngã đầu vào nhau thì thào trò chuyện. Em dừng lại trước một tảng đá lớn màu trắng đục. Cạnh tảng đá là một cây cao vút, tàu cau rủ xuống như âu yếm, chõ che. Một dây trầu với những chiếc lá xanh mượt dịu dàng quấn quanh thân cây như chẳng muốn rời. Em thốt lên thích thú:

– Ôi! Thi ra anh em, vợ chồng nhà họ Cau gặp nhau chốn này ư?

– Đúng đấy cô bé ạ!

Em giật mình ngẩng lên. Ngọn cau lắc lư thổ lộ tâm tình:

– Cô bé ơi, ta đã nghi ngờ vợ và em trai, những người thân yêu nhất của ta. Ta đã mắc phải một lỗi lầm không dễ gì chuộc lại... Nhưng thật may mắn là vợ và em trai ta rất thương yêu ta. Bây giờ, gia đình đoàn tụ ở đây thành một tổ ấm vĩnh hằng. Cô bé ơi, hãy trân trọng những người thân yêu, đừng để tâm hồn mình bị vấy bẩn bởi những ý nghĩ xấu xa...

Cây cau lắc lư. Một giọt nước trong suốt như nước mắt rơi xuống lá trầu không rồi rơi xuống tảng đá. Mắt em bỗng cay cay. Tình cảm gắn bó yêu thương của ba con người tội nghiệp này thật là đáng quý!

– Ôi! Cháu tôi khóc mê này!

Tiếng bà dịu dàng bên tai em. mùi trầu quen thuộc tỏa ra thơm nồng, dễ chịu. Trầu cau, trầu cau, sự tích trầu cau... Chưa bao giờ em thấy xúc động thấm thía đến như vậy.

Em tiếp tục cuộc phiêu lưu. Đến khi mỏi chân, em dừng lại trước cảnh tượng kỳ lạ: một chàng trai tuấn tú ngồi trên chiếc võng đào mắc giữa hai thân cây đang say sưa thỏ sáo. Lung chừng đôi, một đàn bò đông đúc thông dong gặm cỏ. Em nín thở vạch khẽ lá ra nhìn, sợ rằng một tiếng động mạnh

lúc này sẽ phá hỏng mọi chuyện. Tiếng sáo vẫn du dương như tâm tình, như mời gọi.

Bỗng có tiếng cành cây khô gãy dưới chân. Chàng trai biến mất, chỉ còn Sọ Dừa lẩn lóc trên đám cỏ xanh. Có lẽ đây là chàng Sọ Dừa trong câu chuyện bà đã kể cho em nghe.

Lát sau, một cô gái xinh đẹp tươi cười bước tới bên chàng. Nàng mở chiếc giỏ mây ra, lấy com canh ân cần mời chàng ăn. Sọ Dừa ăn uống một cách ngon lành. Trong khi đó, cô gái nhìn chàng với ánh mắt đầy thiện cảm.

Đến lúc cô gái ra về, em vội vàng chạy theo và hỏi:

– Chị ơi! Chị có phải là nàng Út con gái phú ông không? Tại sao chị lại yêu chàng Sọ Dừa xấu xí?

Nàng Út hiền hậu trả lời:

– Em lạ lắm phải không? Lần đầu gặp Sọ Dừa, chị cũng có cảm giác sợ hãi như mọi người. Nhưng thấy ai cũng xa lánh chàng, mà chàng nào có tội tình gì nên chị lại thấy thương. Cũng là một con người mà chàng phải chịu thiệt thòi quá lớn. Chị muốn bù đắp phần nào cô đơn buồn tủi của chàng. Ngày tháng qua đi, chị đã quên hẳn cái vẻ ngoài xấu xí của chàng lúc nào chẳng rõ. Chị đã thấy ở chàng một con người trung thực, siêng năng, một tâm hồn đẹp đẽ. Chị say mê tiếng sáo của chàng rồi chị đã yêu chàng...

– Ôi! Chị Út xinh đẹp và nhân hậu quá! Em chúc cho chị và chàng Sọ Dừa của chị được hạnh phúc!

Em vừa dứt lời thì một làn gió ào tới. Một đám mây ngũ sắc xà xuống bao quanh Sọ Dừa. Thoáng chốc, đám mây tan, một chàng trai tuấn tú hiện ra. Chàng dịu dàng nắm tay nàng Út. Nàng Út bối rối định rút tay lại thì giọng nói trầm ấm của chàng đã vang lên:

– Đừng sợ, ta chính là Sọ Dừa của nàng đây! Tấm lòng nhân hậu của nàng và lời cầu chúc chân thành của cô bé đã giúp ta trở lại thành người.

– Trời ơi! Chị biết lấy gì để đền ơn em đây!

Nàng Út xiết chặt tay em và kêu lên sung sướng.

– Em mừng cho anh chị!

Em choàng tỉnh dậy. Bà vẫn nằm bên cạnh, miệng móm mém nhai trầu. Mùi trầu nồng ấm quen thuộc phảng phất quanh em. Em thì thầm: Bà yêu quý ơi! Bà chính là bà tiên đầy phép màu nhiệm. Bà đã cho cháu những giấc mơ thật tuyệt vời!